

kommentera enskilda fall, eftersom detta skulle kunna skada pågående och framtida utredningar. Endast medlemsstaterna, och inte OLAF, kan besvara frågor om hur medlemsstaternas myndigheter använder sina befogenheter i utredningar där OLAF deltar.

(2003/C 92 E/062)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1517/02

från Miet Smet (PPE-DE) till kommissionen

(29 maj 2002)

Ämne: Förordning nr 44/2001/EG om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område

Avsnitt 5, artiklarna 18–21, i förordning (EG) nr 44/2001⁽¹⁾ föreskriver separata behörighetsregler för individuella anställningsavtal. Enligt dessa bestämmelser kan en arbetstagare, om han eller hon är svarande i en tvist, enbart ställas inför rätta i den medlemsstat där vederbörande har sin hemvist. Avvikelse är strängt reglerade. Arbetsrätt, socialförsäkringsrätt och skatterätt är av avgörande betydelse för den innehållsmässiga rättsliga bedömningen av arbetstvister, men kännetecknas av fundamentala skillnader mellan unionens medlemsstater.

Har kommissionen någon förståelse för farhågorna om att förordning nr 44/2001 förhindrar, eller åtminstone försvårar, att en domstol kan nå ett adekvat domslut inom en rimlig tidsram i en tvist som gäller ett anställningsavtal som upprättats enligt den lagstiftning som gäller i en annan medlemsstat?

Kan kommissionen hålla med om att det leder till höga kostnader och stora förseningar i rättegången när en domstol skall inhämta information, antingen i det egna landet eller hos en domstol i det land där arbetstagaren tjänstgör?

Kan man med den nuvarande lagstiftningen på ett snabbt och enkelt sätt se till att en tvist avgörs av en domstol som är förtrogen med den lag som är tillämplig på avtalet, vilket bör vara en domstol i det land där tjänstgöringen är förlagd?

Ser kommissionen någon möjlighet att i framtiden ta initiativ för att på ett adekvat sätt lösa denna situation?

⁽¹⁾ EGT L 12, 16.1.2001, s. 1.

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(10 juli 2002)

Rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område trädde i kraft den 1 mars 2002⁽¹⁾. Dess bestämmelser om anställningsavtal (i kapitel II avsnitt 5) innebär ändringar avsedda just att skydda den svagare parten. Behörighetsreglerna är således förmånligare för arbetstagaren än huvudregeln, som skulle ha lett till att en domstol närmare arbetsgivaren hade blivit behörig. Enligt artikel 20 får således en arbetsgivare väcka talan endast vid domstolarna i den medlemsstat där arbetstagaren har hemvist. Arbetstagaren får däremot väcka talan mot arbetsgivaren vid domstolen i den medlemsstat där arbetsgivaren har hemvist eller i en annan medlemsstat vid domstolen i den ort där arbetstagaren vanligtvis utför eller senast utförde sitt arbete.

Enligt Romkonventionen av den 19 juni 1980 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser, som alla medlemsstater är parter i, skall domstolen tillämpa den lag som parterna har valt. Parternas val av tillämplig lag i ett anställningsavtal får emellertid inte medföra att den anställde berövas det skydd som tillförsäkras honom enligt tvingande regler i lagen i det land där den anställde vanligtvis utför sitt arbete. I sådana gränsöverskridande tvister som omfattas av förordning nr 44/2001 är anknytningen mellan till-

lämplig lag och domstol således något svagare. Denna lösning kan dock motiveras dels med behovet av att alla anställda vid ett och samma företag omfattas av samma lag, dels med att lagen i det land där arbetstagaren utför sitt arbete, och särskilt dess tvingande regler till skydd för arbetstagaren, har närmast anknytning till tvisten. Upplysningsvis arbetar kommissionen för närvarande med en grönbok om omvandling av Romkonventionen till en gemenskapsrättsakt och om dess modernisering. Det är inte uteslutet att konventionens bestämmelser om anställningsavtal kan komma att ses över.

Enligt artikel 73 i förordning nr 44/2001 skall kommissionen lägga fram en rapport om dess tillämpning för Europaparlamentet senast fem år efter förordningens ikraftträdande. Även om sådana situationer som parlamentsledamoten beskriver och som förelåg redan innan rådet antog förordning nr 44/2001 varken nämndes eller ledde till några ändringsförslag under förhandlingarna, skulle kommissionen i den ovannämnda rapporten kunna utreda frågan, om det visar sig att artikel 20 leder till tillämpningsproblem i medlemsstaterna, i synnerhet dyrare domstolsförfaranden.

Kommissionen har alltså inte för avsikt att nu föreslå en ändring av förordning (EG) nr 44/2001, som just har trätt i kraft.

(¹) EGT L 12, 16.1.2001.

(2003/C 92 E/063)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1520/02
från Ioannis Marínos (PPE-DE) till rådet

(27 maj 2002)

Ämne: Cypern på eurosedlarna

I den välnummerade tidningen *European Voice* (nr 2–8 maj 2002) har man särskilt uppmärksammat ett mycket lovligt initiativ från vår brittiska kollega parlamentsledamot Chris Davies, som för kommissionsledamot Pedro Solbes Mira har påpekat att man bör ta med Cypern på den Europakarta som finns på sedlarna för den nya gemensamma europeiska valutan.

I artikeln står det att vår brittiska kollega har understrukit att Cypern inte finns med på sedlarna, trots att man förväntar sig att landet skall bli medlem av unionen 2004, och att han har krävt att man skall göra om återgivningen av Europa så att även Republiken Cypern avbildas. Det är värt att notera att inte ett enda kandidatland finns avbildat på euromynten, medan de länder som ännu inte gått med i eurosamarbetet finns med, dvs. Storbritannien, Danmark och Sverige.

Kan rådet säga mig om och när man kommer att göra om återgivningen av Europa på euromynten och eurosedlarna så att de på ett mer korrekt sätt avbildar vår kontinent?

Svar

(16–19 december 2002)

Enligt fördraget är ECB behörigt i frågor som rör utformningen av eurosedlarna.

När det gäller euromynten har man beslutat att dessa skall ha en gemensam respektive en nationell sida. Stats- och regeringscheferna i deltagande medlemsstater valde vid Europeiska rådet i Amsterdam i juni 1997 ut den gemensamma sidan på grundval av en europeisk tävling.

Det åligger således ECB respektive stats- och regeringscheferna i deltagande medlemsstater att överväga hur eurosedlarna och den gemensamma sidan av euromynten skall utformas efter utvidgningen.